

UTASSY JÓZSEF

Költőnek lenni

Költőnek lenni, gályarabság.
Robot egy képzelt tengeren!
Nem fúj a szél, a drága passzát,
a zátony is csak sejtelem.

Zöldfülűként vonzott a nagyság
meg a hírnév, a szertelen.
Addig ámultam egy havas fát,
véretem fagyöngy szívta el.

Telente rámtört a tavaszvágó:
– Ó, Március, egyetlenem! –
Ki sem fakadtak a barackfák,
már lombjukat sirattam el.

Tudtam, ha pávák remekítik
a délutáni dombtetőt:
ott Isten is jelen van mindig.
És féltem őt, rettegtem őt.

De csak tarka tollat találtam,
s rebegő, rezgő levegőt.

1995